

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΕΥΣΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΚΕΝΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φεύδου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ
ΜΕΘΟΔΟΝ

ΕΡΟΣ Α. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 3 Ιουνίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 44

Ποοο

Γκαίτε:

Όποιος γνωρίζει τι είναι πόθος
Αυτός μαντεύει τι υποφέρει
Μόνος εδώ και χωρισμένος
'Απ' όλες τις χάρες ποῦ ξέρω.

Κάποιος —άλλοιμνο σ' έμένα—
Ποῦ μ' αγαπή και με γνωρίζει
Είπε μικρά μου κ' έκει πέρα
Πάντα τὸ βλέμμα ποῦ γυρίζει.

Τι ζάλη τώρα και τι ζάρα
Κάτω μεσ' στα στήθη έρω τὸ χέω...
'Αχ ὅτ' τοῦ νοῦ εἰ τι εἶνε ποθος,
Αὐτός μαντεύει τι ἔπ' φέω.

Μεταφρ. ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΞΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΥ

ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

Τὰ παιδικάτου, κ' άλλα ποῦ θὰ στείλω
ἀργότερα, κρυφά ξεσκωμένα είναι ἀπὸ τὰ
χαρτιά τοῦ ἀνθρώπακου ποῦ με διασκεδάζει...

**

Υπάρχουν ἄνθρωποι, δεμένοι σφιχτά
και μυστικά με τὴ ζωὴ μας· ἄνθρωποι ποῦ
δὲν τοῖς πλησίασαμε ποτὲ, ποῦ δὲν τοῖς δώ-
σαμε τὸ χέρι, ποῦ δὲν τοῖς μιλήσαμε, ποῦ
δὲν τοῖς γνωρίσαμε, ποῦ δὲν ἐμάθαμε μίτε
τὸνομά τους· ἀκόμα και ἄνθρωποι ποῦ μίτε
ποτὲ τοῖς εἶδαμε, και μόνο ἓνα ὄνειρο μᾶς
ἔφερε τὴν ἰδέα τους και μὴ ζωγραφιὰ τὴν
δύη τους. Καὶ οἱ γνωριμίες οἱ πλατωνικές
αὐτὲς και οἱ ὑπερκόσμιες, πλέκοντ' ἔξω ἀπὸ
κάθε κοινωνικὴ τάξη, και στὸ πείσμα κάθε
σκίλης και κάθε διαφορᾶς μέσα στὴ ζωὴ·
ἔτσι μπορεί νὰ δεθῆ ἓνας βασιλιάς μ' ἓνα
ζητιάνο, ἓνας φιλόσοφος ἀνθρώπακος με τὸν
Ταμερλίνο, ὁ Σπινόζας μ' ἓνα μανάβη, και
ἡ κυρὰ Κώσταινα με τὴ μητέρα τῶν Γράκ-
χων. Καὶ οἱ γνωριμίες αὐτὲς εἶναι οἱ πῶ βα-
θεῖες και οἱ πῶ μακροζωες.

Καὶ νὰ γιατί με συγκίνησεν ὁ ἐρχομὸς
μᾶς αὐτοκρατορίσσας, ποῦ τὸ θρόνο της ἔ-
χασεν, γυρισμὸς μᾶς ἀρχαίας συντροφίσεως
ἴστερ' ἀπὸ κρητῶν περάσματα κ' ἀλλάγμα-
τα, συντροφίσεως ποῦ ξαναφαίνεται γιὰ νὰ
ποῦ ξαναβιμῆση μὴ ζωὴ ποῦ ζήσαμε μαζί...
Καλῶς ἤθεες, ἀγάπη και φροντίδα ἐκστατικὰ
τοῦ ὠραίου παιδικοῦ κρητοῦ! "ὦ! πῶς ὅμοια
μᾶς δοῦλεψε, μᾶς ἔλυσε, μᾶς ἀλλάξε, μᾶς
γύμνωσε, μᾶς ἔρριξε, μᾶς ἀφνεσε μ' ἓνα ὄ-
ρημα γιγάντιον ἀνεκδήγητο μᾶς πορφύρας,
τοῖς ἀμοιαστους ἐμᾶς ἔσένα, κοριοζακουσιέ-

νη χήρα και πεντάροφην, ποῦ κλαῖς ἀγύριστα
τοῖς δικούς σου, κορώνα και βασίλειο, και
δύναμη και δόξα· κ' ἐμένα τὸν ἀσήμαντο κ'
ἀγνώριστο και ἀδύνατο, ποῦ κλαίω τὸ φωτο-
βασίλειο τῶν περασμένων μου, και μόνο ποῦ
ἀκόμα ἀγωνίζομαι νὰ κρατήσω τὴν ἰδέα σὲ
μὴ πορφύρα ποῦ ἐφαίνω και ξεφφαίνω τιν,
ὅσο ποῦ νὰ πεθάνω.

Κι' ὅσοι ὄρεξη ὀχχετε νὰ γελάσετε γιὰ τὸ
φανέρωμα τῆς ἀερφωσύνης αὐτῆς μεταξὺ
τῆς ξεπεσμένης αὐτοκρατορίσσας και τοῦ
ἀνθρώπακου, προτοῦ γελάστε, ἀκούστε με.

Μὴ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ ζοῦσα, παιδάκι,
σ' ἓνα σπίτι. Τὸ παιδάκι πήγαυε στὸ σχολεῖο,
μὰ τὸ παιδάκι δὲ ζοῦσε τόσο με τὰ γράμ-
ματα ποῦ εἶτανε μέσα στὰ βιβλία τοῦ δασκί-
λου του, ὅσο ζοῦσε με κάποιες ζωγραφίες
ποῦ κρέμονταν σὲ κάρτα γύρω στοῖς τοίχους
τοῦ σπιτιοῦ του. Σωστή. Γιατὶ τὸ παιδάκι δὲ
διαβάζει τόσο, ὅσο κοιτάζει. Δὲν τάχει τὰ μά-
τια του γιὰ νὰ συλλαβίξη κουραστικά τὰ
χώνευτα πολλὰς φορὲς τοῦ δασκαλικοῦ βι-
βλίου, μὰ γιὰ νὰ μελετᾷ και γιὰ νὰ χω-
νεῖη, ὅσα τοῦ παρουσιάζει στὸ μικρὸ και στὸ
βαθὶ τὸ νοῦ του, κ' ὅσα τὸ κάνουν νὰ τὰ
προσέχη ὁ κόσμος γύρω του. Καὶ γιατὸ δι-
κιο θάχουν οἱ παιδαγωγοὶ ἐκεῖνοι ποῦ δὲν
παύουνε νὰ φωνάζουν: "Ὅχι τόσο με τὰ βι-
βλία τάχα, ὅσο με τὶς χαρωπὲς και με τὶς
ζωντανὲς εἰκόνες νὰ τὰνατρέφετε τὸ παιδί.

Γι' αὐτὸ και τὰ βιβλία, ποῦ διαβάσα τότε,
τὰ ξέχασα· μὰ τὶς θυμοῦμαι πάντα τὶς ζω-
γραφίες ποῦ ἔδλεπα. Εἶτανε τάχα διαλεχτὲς
και εἶτανε καιωμένες γιὰ τὴν ἀνατροφὴ ἐνὸς
παιδιοῦ; Κάθε ἄλλο. Μὰ πόσα πράγματα
μᾶς ἀνατρέφουν ἀσυνείδητα και χωρὶς νὰ
κρατᾶν ἐπάνω τους καιμὴν ἐπίσημη σφραγίδα
παιδαγωγική!

Γύρω στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ, στὴ σάλα
μέσα, κρέμονταν: Τὸ πρῶτο ταῖρι μας τὸ βα-
σιλικὸ, οἱ διωγμένοι τοῦ 62· ἐκεῖνος με τὴν
ἠρωικὴ τὴ φουστανέλα, και ἡ βασίλισσα με
τὸ πατροπυράδοτο κοντογούνη και με τὸ φέσι
τὸ μακροθύσανο· δύο μεγάλες χαλκογραφίες.
Ἰστερα, ἀντιγραμμένη με μολύβι φροντι-
σιμένα—δὲν θυμοῦμαι πᾶ ἀπὸ τίνος τεχνίτη
ἔργο ποῦ ἔκανε τὸ γύρο του στὴ χώρα μέ-
σα,— ἀντιγραμμένη ἀπὸ τὸ ζωγράφο τοῦ
σπιτιοῦ (γιατὶ μέσα στὸ σπίτι μικρομεγάλοι
ζοῦσαν ἀνάκατα δασκίλοι και φιλόσοφοι,
τραγουδιστάδες και ζωγράφοι, ρήτορες και
πραματευτάδες), μὴ εἰκόνα ποῦ ἱστοροῖσε
τὸ πιάσιμο τοῦ Διάκου στὴν Ἀλαμάνα. Ἰ-
στερα, μὴ σειρά χρωμολιθογραφίες— τρία
ὡς τέσσερα κάρτα ποῦ παρίσταναν, τ' ἓνα
μὴ ὠραία γυναῖκα με μακριὰ πλατιά φορέ-
ματα και με ξέπλεκα ὀλόμακρα μαλλιά ἀ-
λυσοδεμένη μαζί μ' ἓνα παλλικάρη φεγγόβο-

λο, σὰν τὰ βασιλόπουλα τῶν παραμυθιῶν·
τὸ ἄλλο τὴν ἴδια τὴ γυναῖκα με τὸ ἴδιο τὸ
παλλικάρη, δὲ θυμοῦμαι πᾶ σὲ τίνος εἶδος
σφιχτοζευγάρωμα· τὸ ἄλλο τὴν ἴδια τὴ γυ-
ναῖκα ξαπλωμένη σὲ θανάτου κλίνη, κιάπα-
νου ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἓνα παπᾶ σεβάσιμον
ἀσπρογένη ποῦ μ' ἓνα βιβλίο στὸ χέρι ἔδει-
χνε πῶς διάβαζε γιὰ τὴ νεκρὴ μὴ δέση· τὸ
ἄλλο... ἡ μνήμη ἐδῶ δὲ με βοηθεῖ, και καλὰ
καλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος ἀν τὰ κράτησε πι-
στὰ ἡ ἐνθύμησή μου τὰ θέματα τῶν εἰκόνων
ἐκείνων, μὰ ζοῦρὰ τὰ ἔχω ἀκόμα μεσ' στὰ
μάτια τὰ χτυπητὰ λαμπρόχρωμα σιμιπλέγ-
ματα τῶν εἰκόνων και τὸ ρομαντικὸ λυρι-
σμὸ ποῦ ξεχύνονταν ἀπὸ κείνες. Τέλος, ἀπί-
νου ἀπὸ ἓνα μεγάλο κρυσταλλοθόλωτο χρυ-
σωμένο ρολόγι, στόλισμα πολύτιμο μᾶς κον-
σόλας, καρφωμένες ἔστεκαν, ἀγνάντια ἀπὸ
τὶς ζωγραφίες τῶν πρῶτω μας βασιλιάδων,
ἄλλες δύο εἰκόνες, κ' ἐκεῖνες χρωματιστὲς.
Ἡ μία ἦταν ἓνας καλοκατωμένος ἄντρας
με στολὴ βασιλικὴ· τὴ σοβαρὴ του ὄψη τὴν
ἀποφασιστικὴ τὴν τόνιζεν ἀκόμα ἀπὸ καλο-
στρημμένο μουστάκι, με τὸ μ ο ὄ ς τὸ κλασ-
σικὸ πορφύρι μεγαλόπρεπη, ποῦ μέλισσες
τὴν πλοῦμιζαν, τοῦ κατέβαινε κυματιστὴ ὡς
τὰ πόδια· στέμμα ρηγάδικο δὲ θυμοῦμαι ἀν
τοῦ ἔλαμπε στὸ κεφάλι ἡ ἀν ἔλαμπεν ἀπι-
θωτὸ στὸ πλάι του, στὸ τραπέζι ποῦ ὀρθὸς
ἀκουμποῦσε. Ὅμως τὸ ἴδιο στέμμα τὸ ρι-
γάδικο φεγγόβολοσε κομψότερο κάπως και
πῶ φιλοκίλιτο στὴν κορφή τοῦ κεφαλιοῦ τῆς
δέσποινας ποῦ πρόβαλλεν ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν
εἰκόνα. Ἡ δέσποινα, ἡμορφη μεσ' στὶς ἡμορ-
φες, ἓνα πρόσωπο κ' ἓνα κορμὶ Ἀφροδίτης
μαζί και ἴπρας, ἀρχοντικὴ και θριαμβευτικὴ
και γόνισσα, ριγιμένην εἶχε ἀπὸ τὶς πλάτες
της ἄλλη μακρόσυρτη και περισσὸδιπλη πορ-
φύρα, ποῦ τὰ μισοσκέπαζε, χωρὶς ὀλοτέλα
νὰ τὰ κρύβη, τὰδειχνε πῶ λαχταριστὰ τὰ
καλλιτεχνικὰ ξεγυμνωμένα σχήματα λαμοῦ,
χεριῶν και στήθους. Κι' ὅσο τὸ πλοῦσιο φέ-
ρεμα κατέβαινε ὀγκωμένο και στρογγυλω-
μένο ἀπὸ τὸ κρινολίνο τῆς ἐποχῆς, τόσο ἡ
μέση δείχνονταν λιγνὴ, σφιγμένη, δυνατὰ
μαζί και ἀπαλὰ, κοκκέτικα. Καὶ μοῦ κάρφω-
ναν τὰ παιδικὰ μου μάτια, κ' ἀπ' ὄλα τὰλλα
πῶ πολὺ, τὸ μ ο ὄ σι τὸ ναπολεόντειο, και ἡ
δαχτυλιδένια ἡ μέση.

Οἱ δύο ἐκεῖνες ζωγραφίες παρίσταναν
με τὴν ἐπίσημη στολὴ ποῦ εἶχανε στὴ στέψη
τους, τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀντρέγενο τῶν Γάλλ-
ων· τὸν τρίτο Ναπολέοντα και τὴν Εὐγενία.
Οἱ ἄλλες, οἱ τρεῖς τέσσερες ρομαντικὲς εἰκό-
νες, εἶτανε σικινὲς βγαλμένες ἀπὸ τὴν Ἀ τ ὶ ἰ
ἀ λ α, τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ Chateau-
brland.

"Ὅλο τῆς σάλας τὸ εἰκονοστόλισμα ἔδινε

μιάν ιδέα ζωής της πιο σημαντικής ζωής που ζούσαμε στο σπίτι. Γιατί το σπίτι είχε τη γνώμη του, κ' είχε την ποίησή του, στο χαστικό καθώς εΐτανε κ' ασταντικό. Το σπίτι δούλευε τον πατριωτισμό, και τον κοσμοπολιτισμό δεν τον καταφρονούσε. Το σπίτι μελετούσε την ιστορία του τόπου του και τα παρακολουθούσε τα πράγματα της Ευρώπης. Το σπίτι καταλάβαινε κι' από τη ξένη φιλολογία, και θαύμαζε την ανθισμένη τότε ρωμαντική τέχνη. Θάλωναν από συγκίνηση κάθε βράδι τα μάτια των γυναικών στο διάβασμα μερικών τραγουδιών του Ζαλοκώστα ή «Ανδρονίκη» του Στέφανου Ξένου περνούσαν από χέρι σε χέρι και μας ξενυχτούσε. Στο σπίτι μεγαλοφώνουσαμε την έπική καταστροφή του Βατερλώ μέσ' από τους Αθλίους, και περιπλεγμένοι βρίσκονταν με τις πόλκες των κοριτσιών ο Βέροτερος. Και γύρευα να πάρω κάποιο νόημα από το Θεόκριτο μέσα στην παράφραση του Νεόφυτου Δούκα.

Όμως το σπίτι αν είχε στολίδι του, κρεμαστό σε κάδρα, τον Όθωνα και την Αμαλία, δεν τους αγαπούσε. Έτσι το έκανε για την ιστορία: το σπίτι εΐταν επαναστάτης, και το β2 εΐταν ακόμη φρέσκο. Αν προσκυνούσε τον αγώνα του 21 στο πιάσιμο του Διάκου, καμάρωνε τη δόξα μας την έθνική και πλήρωνε το Ιερώτατο χρέος. Ο ζωγραφιστός ρωμαντισμός της Ατάλης μας χτυπούσε σαν κάτι μουσικό και όνειρευτο, μα πάντα μακρινό και ξένο. Το σπίτι γνώριζε πιο πολύ και πρόσεχε πιο πολύ, απλούστατα, στον Αυτοκράτορα και στην Αυτοκρατορίσα. Ο Ναπολέων (δεν τολμούσε το σπίτι να προφέρει το όνομα όρθα: Ναπολέοντας, γιατί θα του έδειχνεν άπροεπα δημοκρατικό θάρρος), και η Εύγενία μιλούσε το σπίτι από το πρωί ως το βράδυ χίλιμ δυό μιλήματα για την Εύγενία και για το Ναπολέοντα. Κ' ενώ την αγαπούσα τόσο, την Αυτοκρατορίσα! τόσο ώραία, και τόσο έλάμπανε τα μάτια της από νεότητα! ποιά άλλη θάχε τη μέση της και πια το στήθος της; Οι ακριβοθώροντες τότε και μικρόσωμες εφημερίδες, ή «Αύγη» και το «Φως», που δεν τις βλέπαμε πιο πολύ από δυό φορές και μια φορά τη βδομάδα, μας τόν κρατούσαν αναμμένο πάντα τον έρωτά μας.

Και μη νομίζετε πως το σπίτι σέρονταν μονάχα από τυφλά αισθήματα. Το σπίτι είχε νοΐ, και νοΐ πολιτικό. Βρισκόμαστε στις παραιμονές του γαλλογερμανικού πολέμου. Το σπίτι θαύμαζε την όμορφη της Εύγενίας, φρόντιζε και μιλούσε πολύ για το Ναπολέοντα, μα δεν τον ήθελεν όμως τον Αυτοκράτορα των Γάλλων: το σπίτι ήθελε να δημοκρατηθί

ή Γαλλία: λάτρευε τον Ούγκω, και πίστευε πως ο μεγάλος άνθρωπος της Γαλλίας εΐταν ο Ροσεφόρ. Τότε κ' εγώ έγραψα το πρώτο φιλολογικό μου έργο δεν είχα κλείσει τα δέκα χρόνια. Ποίημα εΐταν; όχι διήγημα. Ποιο το θέμα του; Συνομοσπία γάλλων δημοκρατικών για ρίξουνε τον Ναπολέοντ. Ποιοι εΐναν κ' έπαιρναν στο διήγημα; Ο Ροσεφόρ, ο Λεδρϋ Ρολέν κι' ο Λουί Μπλάν: ήμΐθεοι τότε της φαντασίας μου.

Το σπίτι μάλιστα τόσο σοβαρά και τόσο λογικά εφάρμοζε τους κινόνες και άκουε τους νόμους τους ήθικούς, που όταν ξέσπασεν ο γαλλογερμανικός πόλεμος, πήγε με το μέρος των Γερμανών. Γιατί; γιατί δεν ήθελε να βοηθήση το Ναπολέοντα, έναν άρπαγα του θρόνου κ' ένα τύραννο. Έπρεπε πρώτα να νικηθί ο άδικητής ο Βοναπάρτης, κ' ύστερα να λάμψη το δίκιο. Το σπίτι πήγε με το μέρος των Γάλλων ύστερ' από το Σεδάν, αφού παραδόθηκεν ο Ναπολέοντας, και πια δεν είχε θρόνο. Τότε ξέσπασεν ο ένθουσιασμός για τη Γαλλία. Και γιατί εΐταν έτσι αντιβοναπαρτικό το σπίτι; Έτσι μόνον από φ ο ύ μ α ρ' ανθρωπιστικά και δημοκρατικά; Όχι. Καθώς σās εΐπα, το σπίτι το φλόγιζεν ο πατριωτισμός. Μίσησε το Ναπολέοντα, γιατί κατάστροψε την Κρήτη. Και ή Κρήτη μας εΐταν τότε ή μεγάλη μας ιδέα και το μεγάλο μας το καμάρι. Ο τρίτος Ναπολέοντας φρόντισε να τη θάψη την κρητική επανάσταση. Ηθελε και το σπίτι μας να του γίνη νεκροθάφτης.

Το κάτω κάτω της γραφής, άλλο ή πολιτική, και άλλο ή φαντασία. Έμένα τόσο πολί: δέ μ' έμελε για το Ναπολέοντα: μ' έμελε πιο πολύ για την Εύγενία. Έξισα μαζί της παιδί, μια ζωή έντονη ξεχωριστή και γι' αυτό δε μπορώ παρά να ζω μαζί της όσο να πεθάνω: δεν την ξεχνώ την εικόνα της και την κρατώ άπειραχτην ακόμη μέσα μου την ιδέα της. Αλήθεια ή χιμαιρα, δεν ξετάζω. Ποιος μπορεί να ξεχωρίση μέσα στη ζωή που αρχίζουν των πραγμάτων και που των όραμάτων τα σύννορα; Η φύμη, ή ιστορία, το μάκρομα των τόπων και των χρόνων μέσα στον ίδιο φωτοστεφάνωτο κύκλο βάζουν τους ήρωες του φανταστικού και του πραγματικού κόσμου, και πλέκουν τις πιο αλλόκοτες, μα και τις πιο ζωντανές γνώριμίες και αγάπες.

Και να γιατί, μόλις έμαθα, πως θλιβερά πια συντριμμένη από το χρόνο και από τα χρόνια, πρόβάλεν από δω περαστική ή αυτοκρατορίσα, μου ήρθε να παρουσιαστώ μπροστά της, να της σφιξω φιλικώτατα το χέρι,

και χαμογελώντας μ' ένα τρόπο ανθρώπου του σπιτιού: της, να της πώ:

— Έδω εΐμαι!»

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΛΙΜΠΕΛΑΙ

Η πρώτη της Νέας Σκηνής με την Λιμπελάι δεν μās ένθουσιάζε καθόλου. Κι' όμως όλοι επήγαμε στο θέατρο με την καλή προδιάθεση να ένθουσιασούμε και με την πεποίθηση ότι ο κ Χρηστομάνος, ύστερ' από την πολύμηνη άπουσία του θα μās έργότανε παρασκευασμένος με κΐποιο εκλεκτό έργο, προ παντός όμως καλομελετημένο και καλοχωνεμένο από τους μύστες, το όποιο θα έδικαιολογούτε την επιθυμία που εΐχαμ' όλοι μας να ιδούμε επιστρέψουν από τα ξένα μια ώρ' αρχίτερα στην πρώτη κοιτάδα της την Ν. Σκηνή.

Ο κ. Χρηστομάνος, αν και δεν εΐνε κακός, εΐνε όμως φαίνεται πεισματάρης και δεν ήθελε να μās κάνει να γαρουμε. Και γι' αυτό μās έδωσε την «Λιμπελάι»— ήγουν ένν δράμα το όποιο ήμπορεί να εΐνε καλό όταν το παίζει μια Σύρμα, αλλά το όποιο εΐνε κακό και ψυχρό κι' ανούσιο, όταν το παίζουν, όπως το παίζουν το περασμένο μάδδατο οι μύστες της Ν. Σκηνής.

Αγαπούμε τόσο την Ν. Σκηνή—εΐνε δά και το μόνο θέατρο το όποιο ήμπορεί να λάβη κανένας ύπ' έψη του μέσα στην ακατάσχετη θεατρική άτέλεια που καταπλημμύρισε πάλι, με τις πρώτες άρρήτες ξέστες, το ύπαιθροιο πολιέτρον, —άγαπούμε λοιπόν τόσο την Νέα Σκηνή, ώστε νομίζουμε πως μās επιβάλλεται να την συλλυπηθούμε για την άτυχεστάτη πρώτη της και της ευγυθούμε αυτή να εΐνε και ή τελευταία άπουσία της έρπετηνής θερινής περιόδου της.

Ο ΚΟΝΤΕ - ΡΟΔΑΥΓΙΤΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 310,560 δραχμές έδωκε μέχρι τούδε το γραφείο του τραπεζομεσίτου κ. Ίω. Φωτίου εις τους πελάτες του. Ήτοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά ανερχόμενα εις τον στρογγυλόν αριθ. 310,560 δραχμές.

Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' αναδιβάση το ποσόν τούτο εις 1,000,000 δρ. Επιθυμών δέ, ένν συμμετάχων: τούτων πΐσαι κι' τάξεις της κοινωνίας ύποβίβιζει την προκταβολήν δι' εκάστην λαχειοφόρον της Έθνικής Τραπέζης εις δραχ. 8 και καλεΐ τους θέλοντας ν' αγοράσωσι τοιαύτην να προσέλθωσιν εις το τυχερόν γραφείόν του, όπου πάντως θα κληρωθί μετ' άμοιβής όμολογίας και τι χαρτ να εΐνε ή πρώτη και τās 70,000 χροιάς δραχμές την 18 Ιουνίου έ. έ., ότε γενήσεται ή κλήρωσις. Οσαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογίαι της αύτης Έθνικής Τραπέζης διχ την αύτην εις το άκτιον κλήρωσιν της 18 Ιουνίου 1903 αντί μιάς δραχμής εκάστη.

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Αυτά λοιπόν, ω άθλιε, ποτε θα πάψεις να τα κοιτάς έτσι αδιάφορα; ποτε θα παιδέψεις την τόση άδικία; πότοι Φαέθοντες ή Δευκαλίωνες χρειάζονται για μια τέτοια άνυπόφορη βρισιά της ζωής; Γιατί για να πώ τα δικά μου, άρίνοντας στην πάντα τα ξένα, κ' έμένα, αφού τόσοι Αθηναίους τους άνάδειξα κι' από πεντάφτωχους τους έκανα πλούσιους και βοήθησα όλους όσους είχαν ανάγκη, και ξόδευα τα πλούτη μου όλα για να ευεργετώ τους φίλους μου, κι' αφού για όλ' αυτά φτώχεψα, τώρα πια δε με γνωρίζουν, ούτε γυρίζουν να με κοιτάζουν όσοι ως

τα χτες ζάρωναν και με προσκυνούσαν και κρεμόσαντε από μια ματιά μου. Μ' αν συναντήσω και κανέναν απ' αυτούς στο δρόμο μου, με προσπερνούν σαν καμιά περμένη παλιά επίταξια κολόνα πεθαιμένου, που την άναποδογύρισε ο καιρός, χωρίς να τη διαβάσουν. Κι' όσοι με δούν από μακριά το στρίβουν απ' άλλο δρόμο, γιατί νομίζουν πως ή άντικρύσουν τίποτε κακοσυναπάντητο και τρομερό κι' όχι έμένα, που ως τα προχτες τους ήμωνα σωτήρας κ' ευεργέτης. Κι' έτσι, αφού από τις συφορές τραβήχτηκα σε τούτη την άκρια και ντύθηκα με τομάρι, σκάφτω τη γής για τέσσερες όβολούς τη μέρα και οίλοσορϋ έδω χάμου με την έρημιά μου και την άξίνα: τούλάχιστο μου φαίνεται πως θα κερδέψω το ότι δε θα δω πια πολλούς απ' αυτούς να καλοπερνάνε χωρίς να τους άξίζει, γιατί αυτό θα μου φερενε περισσότερο λύπη. Μα τώρα τέλος πάντων, ω γυιέ του Κρόνου και της Ρέας, αφού τινάξεις από πάνω σου αυτόν το βαθύ και γλυκό ύπνο (γιατί κοιμήθηκες περισσότερο κι' από τον Έπιμενίδη) και φυσήξεις με το φυσικό τ' άστροπελάκι ή γυρέψεις φωτιά υπό την Οίτη και του κάνεις μεγάλη τη φλόγα, δείξε έτσι κανένα θυμό δυνατού και παλληκαρίσιου Δία, αν δεν εΐνε αλήθεια όσα μολογάνε οι Κρητικοί για σένα και το θάψιμό σου στη χώρα τους.

(Φαίνονται ψηλά στον ούρανό ο Δίας κι' ο Έρμης και κουβεντιάζουν κοιτάζοντας τον Τιμόνα.) Δίας. Ποιος εΐν' αυτός, Έρμη, που φωνάζει απ' την Αττική κοντά στα ριζά του Ύμητ ου, που εΐν' όλο βρώμα και λέρα, ντυμένος με τομάρι, και σκάφτει, καθώς βλέπω, καμπουριασμένος; πολυλογάς άνθρωπος φαίνεται κι' αθάδης: χωρίς άλλο φιλόσοφος εΐνε, γιατί άλλιώς δε θα ξεστόμιζε τέτοια βαρεία λόγια για μās. Έρμης. Τι λές, πατέρα; δε γνωρίζεις τον Τιμόνα το γυιό που Έχεκρατίδη, τον Κολυττά; αυτός εΐνε που πολλές φορές μās κάλεσε σε τραπέζι με σωστές θυσίες, ο νιόπλουτος, που θυσίαζεν όλα κερές εκατόμβες, και που κοντά του συνειθίζαμε να γιορτάζουμε μεγαλόπρεπα τα Διάσια. Δίας. Πώ, πώ, πως άλλαξε! έκείνος ο όμορφος, ο πλούσιος, που εΐχε γύρω του τόσοι φίλους; τί έπαθε κι' εγιν' έτσι; βρωμιάρης, έλεινός, σκαφτιάς, και, καθώς φαίνεται απ' το βαρύ κατέδασμα της άξίνας, μεροκαματιάρης; Έρμης. Για να τα πούμε έτσι δά, τον κατάστρεψαν ή καλή του καρδιά, και ή φιλανθρωπία του και ή συμπόνεσή του για όλους όσοι είχαν ανάγκη: μα ή αλήθεια εΐνε πως καταστροφή του ήταν ή άνεμυαλιά και κουταμάρα και το άνεξέταστο διάλεγμα των φίλων του: δεν έννοιωθε αυτός πως έκανε